

YORKSHIRE TERRIER

Wersja polska: 02.2012

Pochodzenie: Wielka Brytania

Data publikacji obowiązującego wzorca: 10.11.2011

Użytkowość: pies do towarzystwa.

Klasyfikacja FCI: grupa 3: teriery
sekcja 2 : teriery miniaturowe (do towarzystwa)
Próby pracy nie są wymagane.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Yorkshire terier pochodzi z tego samego regionu co airedale; pierwsze psy tego typu pojawiły się około 1850 roku. Wśród przodków tej rasy znajduje się dawny Black and tan terier, maltańczyk i skye terier. Obecna nazwa powstała w roku 1870. Yorkshire ma wiele cech teriera, w tym instynkt myśliwski, który może być skierowany zarówno na domowe zabawki jak i na gryzonia w ogrodzie.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Pies długowłosey, o prostej sierści, opadającej po obu bokach tułowia, z przedziałkiem biegnącym od nosa do koniuszka ogona. Sylwetka jest opływowa i zwarta. Nosi się dumnie.

WAŻNE PROPORCJE:

Ogólnie powinien wydawać się proporcjonalny i energiczny.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT:

Miniaturowy terier do towarzystwa, żywy i inteligentny. Pelen animuszu, o zrównoważonym usposobieniu.

GŁOWA:

Mózgoczaszka:

Czaszka: raczej niewielka i płaska, ani wypukła, ani okrągła.

Trzewioczaszka:

Nos: czarny.

Kufa: nie za długa.

Uzębienie: regularne, o kompletnym, ścisłym zgryzie nożycowym, to znaczy, że siekacze szczęki przykrywają siekacze żuchwy przy ścisłym kontakcie, a ich ustawienie jest pionowe. Zęby są dobrze rozstawione, a szczeka i żuchwa są tej samej długości.

Oczy: średniej wielkości, ciemne, błyszczące o inteligentnym, żywym wyrazie. Ich ustawienie jest frontalne, piesek patrzy prosto przed siebie. Nie mogą być wyłupiaste. Powieki są ciemno pigmentowane.

Uszy: małe, w kształcie litery „V”, stojące, niezbyt szeroko rozstawione, pokryte krótką sierścią o intensywnie płowym zabarwieniu.

SZYJA:

Dobrej długości.

TUŁÓW: Zwarty.

Grzbiet: prosty.

Żebra: umiarkowanie wysklepione.

Lędźwie: dobrze związane

OGON: Kiedyś był zazwyczaj kopiowany.

Ogon kopiowany: średniej długości, pokryty obfitym włosem o odcieniu błękitnym, ciemniejszym niż reszta tułowia, szczególnie na koniuszku. Jest noszony trochę wyżej ponad linią grzbietu.

Ogon naturalny: sierść obfita, o błękitnie ciemniejszym niż na reszcie tułowia, szczególnie na koniuszku. Jest noszony trochę wyżej ponad linią grzbietu. Tak prosty, jak to tylko możliwe. Jego długość pasuje do całości sylwetki psa.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Wygląd ogólny: proste, pokryte płowo-złotą sierścią, która jest nieco jaśniejsza na koniuszkach, a ciemniejsza u nasady. Podpalanie nie sięga wyżej łokci.

Łopatki: dostatecznie skośnie ustawione.

Ramię: Proste

Łapy: okrągłe, pazury czarne

Kończyny tylne:

Wygląd ogólny: oglądane od tyłu są zupełnie proste, umiarkowanie kątowne. Pokryte płowo-złotą sierścią, która jest nieco jaśniejsza przy koniuszkach, a ciemniejsza u nasady. Podpalanie nie sięga powyżej kolan.

Kolano: umiarkowanie kątowne

Łapy: okrągłe. Pazury czarne.

RUCH: swobodny, o dobrym wyroku. Kończyny przednie i tylne kierują się prosto do przodu. W ruchu górna linia tułowia pozostaje prosta.

SZATA:

Sierść: na tułowiu jest średniej długości, zupełnie prosta (nie falista), lśniąca, w dotyku delikatna i jedwabista, nie może być welnista. **W żadnym razie nie może przeszkadzać w ruchu.** Na głowie długa, w soczysto płowozłotym odcieniu, na bokach głowy ciemniejsza, tak jak i u nasady uszu i na kufie, gdzie włos ma być bardzo długi. Podpalanie głowy nie powinno zachodzić na szyję. Z płowo-złotą okrywą głowy nie mogą się mieszać żadne włosy ciemne lub szare, tzw. osmolenia.

Umaszczenie: ciemnostalowo-niebieskie, a nie błękitno-srebrzyste, tzw. płaszczyk obejmuje ciało od guza potylicznego po nasadę ogona, nie może być na nim śladów sierści płowej, brązowej lub ciemnych nalotów. Na klatce piersiowej sierść jest intensywnie podpalana (płowa), błyszcząca. Ogólnie włosy płowe są ciemniejsze u swej nasady niż w połowie długości, a jeszcze jaśniej na koniuszkach.

WAGA:

Do **3,2** kg.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od ich stopnia oraz wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

Agresja lub nadmierna lękliwość.

Psy, wykazujące wyraźne wady fizyczne lub zaburzenia psychiczne, powinny być dyskwalifikowane.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, umieszczone w worku mosznowym.

Najnowsze zmiany zaznaczono tłustym drukiem.